

sonalet i fængselsvæsenet har det sådan, at de ikke aner, om de fanger, de skal passe på, overhovedet er til stede.

Realiteten er, at der om året gives et sted mellem 50.000 og 60.000 tilladelser til udgang og til frigang, og at der er problemer i cirka 2 pct. af tilfældene.

Problemer kan være, at nogle smutter og bliver væk, men kan også være, at nogle kommer et kvarter for sent eller eventuelt kommer tilbage til fængslet og har fået en øl eller to mere, end de burde. Det er altså alt, hvad der er af forseelser, der udgør 2 pct., og det er jo et noget andet billede end det, hr. Ole Donner får tegnet her.

Udgang og frigang er et meget grundlæggende og væsentligt led i resocialiseringen. Det medvirker til, at de indsatte, som vi vel alle har som mål skal kunne kommunikere i samfundet igen, bibeholder en kontakt til den verden udenfor, hvor de skal virke, når de kommer tilbage.

Hvis man mener alvorligt, at man vil prøve at nedbringe antallet af recidiver, handler det også om at give de indsatte en mulighed i den tid, de sidder inde, for at blive resocialiseret.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Det var et forholdsvis skarpt angreb, fru Dorte Bennedsen kom med med sit postulat om, at Dansk Folkeparti ikke satte sig ind i tingene og ikke vidste, hvad der virkelig foregik.

Men det må være lige så svært for Socialdemokraterne at have en ordfører, der sidder få meter fra talerstolen, men som ikke hører efter og ikke forstår, hvad der bliver sagt.

Jeg er ligeglad med, om det er 3, 4 eller 7 pct., der bliver væk. Men jeg vil gerne understrege, at jeg sagde, at set i lyset af, at der i 1995 blev givet over 50.000 udgangstilladelser, kan det måske virke småt med disse tal, men at hver og en er dømt af vores retssystem og skal have sin straf og ikke sin frihed, før denne straf er udstået.

Jeg nævnte altså næsten præcis de tal, som fru Dorte Bennedsen sagde at det drejede sig om, altså over 50.000, men Dansk Folkeparti synes, at det er meget, at der er 800, der bare bliver væk, når de er på uledsaget udgang. Det er det, vi er grundlæggende uenige om.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg synes, det har været ærgerligt, at vi ikke har benyttet denne lejlighed til at få en mere indgående debat om, hvad der fremadrettet skal ske for Kriminalforsorgen. Jeg synes heller ikke, at Kriminalforsorgen fortjener, at Folketinget, den lovgivende og bevilgende forsamling, ikke benytter denne anledning til at få sådan en debat. Det har nok heller ikke været forespørgernes udgangspunkt.

Ønsket om debatten blev jo rejst på et tidspunkt, hvor der var akut uro i Kriminalforsorgen, i hvert fald i alle Københavns fængsler, men det er jo heldigvis et afsluttet kapitel.

Det er også ærgerligt for Kriminalforsorgen, at Folketinget lader den noget i stikken, når det drejer sig om denne debatform.

Jeg synes, at der var tendenser både hos forespørgerne, Dansk Folkeparti og i hvert fald specielt også hos den konservative ordfører, men måske ikke så meget i hr. Oxdams tale, til at trække de ideologiske skolerid over scenen frem for at interessere sig for en meget stor offentlig institutions ve og vel og de medarbejdere, der er ansat dér, og tilkendegive nogle løsninger på problemer, som vi kan se de har i deres dagligdag.

Men nuvel. Det er åbenbart betingelserne, at det er de mere ideologiske ting, der får lov at overskygge det ansvar, som jeg mener Folketinget har for en meget stor offentlig institution med 4.000 ansatte, der har en væsentlig betydning for, at de straffe, der er afsagt af domstolene, kan fuldbyrdes.

Jeg skal så knytte enkelte kommentarer til noget af det, der er sagt.

Hr. Tom Behnke efterlyste allerede i sin første tale muligheden for elektronisk overvågning i hjemmet som alternativ til, sådan forstod jeg det, ubetinget frihedsstraf. Det er noget, der indgår i vores overvejelser. Justitsministeriets lovfdeling er i gang med at se på, på hvilke straffeområder elektronisk hjemmeafsoning kunne være et alternativ, hvad det er for typer straffe, denne sanktion kan anvendes til, og Kriminalforsorgen er i gang med at analysere, hvordan det også rent praktisk kan tilrettelægges.

Noget af det, vi hørte ved Retsudvalgets besøg i Sverige, var, at det bestemt ikke er uden omkostninger, og det er heller ikke uden problemer rent teknologisk, selv om der heldigvis nu er teknologiske alternativer på markedet,